

ELLENTMONDÓ SZAKASZOK?

November 19., szombat délután

Napjainkban a halottak állapotával kapcsolatos kérdésben elengedhetetlenül szükséges a Szentírás és a „meg van írva” kijelentés helyes értelmezése. Isten Igéje szerint a halottak semmit sem tudnak, és mind gyűlöletük, mind szeretetük elveszett. A biztos próféta szóhoz kell folyamodnunk, és el kell ismernünk annak tekintélyét. Ha jól ismerjük a Szentírást, nem esünk csapdába, amikor Sátán nagy ereje megmutatkozik a földön, és nem fogjuk az ő csodáit Istennek tulajdonítani, mivel az Ige kijelenti, hogy a kísértő, ha lehetséges, még a választottakat is el akarja ejteni. Ne engedjük ki kezünkből a Szentírást. Ha Sátánnak sikerül elhitetnie veled, hogy Isten Igéjében vannak ihletettséget nélkülöző kijelentések is, akkor a kísértő máris kész csapdába ejteni a szívedet. Ne érezzük magunkat biztonságban, de ugyanakkor ismernünk kell az igazságot. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1888. december 18.

A csalás minden fajtája terjed. Isten Igéjének legvilágosabb igazságait ember alkotta elméletek tömege borítja. Halálos tévedéseket tárnak az emberek elé, mint igazságokat, amelyek előtt meg kell hajolniuk. Az egyszerű, igaz istenfélelmet betemetik a hagyományok.

A lélek természetes halhatatlanságának tana olyan tévedés, amellyel az ellenség csalja meg az embert. Ez a tévtan majdnem egyetemes.

Ez az egyik hazugság, amelyet az ellenség zsinagógája koholt, Babilon egyik mérgezett itala. „Mert az ő paráznaságának haragborából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ővele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.” (Jel 18:3–4) – *Evangelizálás*, 247. o.

A halottak állapotára, illetve arra, hogy a lélek nem halhatatlan, nagy figyelmet kell fordítani, nehogy mély zavart és félreértést okozzon, amivel aztán végképp bezárul a későbbi kutatás ajtaja.

Amikor megszólítjuk az emberi elmét, nagy szükségünk van a bölcsességre még akkor is, ha a reménység bizonyítékaival rendelkezünk... És mi ez a reménység, amiről bizonyítást kell tennünk? Az örök élet reménysége Jézus Krisztus által... Túlságosan sokat időztök saját gondolataitoknál és tanaitoknál, de így a hitetlen ember szíve nem tud meglágyulni. Ha megpróbáltok hatni rá, olyan, mintha hideg vasat próbálnátok formálni. [...]

Állandó bölcsességre van szükségünk, mert tudnunk kell, hogy mikor beszéljünk, és mikor maradjunk csendben. Mégis azonban, amikor az örök élet reménységéről beszélünk, teljes bizonyosságunk legyen. Amikor az emberi szívet megindítja és engedelmessé teszi Jézus szeretete, akkor fel fogja tenni a kérdést: „Uram, mit kell tennem, hogy üdvözüljek?” – *Letter 12, 1890.*

November 20., vasárnap

A gazdagról és Lázárról mondott példázatában Krisztus azt tanítja, hogy az ember ebben az életben dönti el örök sorsát. E próbaidő alatt Isten mindenkinek felkínálja kegyelmét. De ha az ember a maga kedvteléseivel elvesztegeti az alkalmakat, eljätssza örök életét, akkor újabb próbaidőt nem kap. Rajta múlik, hogy közte és Isten között áthidalhatatlan szakadék tátong.

Ez a példázat éles határt von az Istentől magát függetlenítő gazdag és az Istenben bízó szegény között. Krisztus megmutatta, hogy eljön az az idő, amikor a két osztály helyzete megfordul. E világ javait nélkülöző, de Istenben bízó és a szenvedésben béketűrő szegényeket egy napon azok fölé emeli, akik e világban a legmagasabbra jutottak, de nem adták át életüket neki. – *Krisztus példázatai, 260. o.*

Krisztus ezt a példázatát a nép elképzelésére építette. Hallgatói közül sokan a halál és feltámadás közötti öntudatos állapot tanát vallották. A Megváltó ismerte nézeteiket, és példázatát úgy fogalmazta meg, hogy e nézetükre építve fontos igazságokat vessen szívébe. Olyan tükröt tartott hallgatói elé, amelyben a maga valóságában megláthatták, milyen

viszonyban vannak Istennel. Saját elképzeléseiket használta fel arra, hogy megértesse velük e nagyon fontos igazságot: nem a vagyon határozza meg az ember értékét, mert mindazt, amije van, az Úrtól kapta kölcsön. Ha visszaél ezekkel az ajándékokkal, koldusabb és lesújtottabb lesz a legnyomorultabb, de Istent szerető és benne bízó embernél. – *Krisztus példázatai*, 263. o.

A gazdag ember történetének befejezése e föld történetének záró jeletereit ábrázolja. A gazdag ember Ábrahám gyermekének mondta magát, de áthidalhatatlan szakadék – helytelenül formált jelleme – választotta el Ábrahámától. Ábrahám szolgálta Istent, hittel és engedelmességgel követve szavát. A gazdag pedig nem törődött sem Istennel, sem a szenvedő emberiséggel. A közte és Ábrahám között tátongó szakadék az engedetlenség szakadéka volt. [...]

Amikor Isten hangjára a halottak feltámadnak, a gazdag az életében táplált vágyakkal és indulatokkal, vonzalmakkal és ellenérzésekkel lép elő a sírból. Isten nem művel csodát olyan ember újjáteremtéséért, aki nem akart megújulni, amikor erre minden lehetősége megvolt. [...]

Krisztustól tanulni annyit jelent, mint felölni jellemét. Aki azonban nem értékeli és nem hasznosítja a földön kapott drága alkalmakat és megszentelő sugallatokat, az nem tudna részt venni a menny tiszta áhítatában. – *Krisztus példázatai*, 269–271. o.

November 21., hétfő

A haláltusa hosszú órái alatt a becsmérlés és gúnyolódás szavai jutottak Jézus fülébe. Miközben ott függött a kereszten, csúfolódások és átkok hangjai szálltak fel hozzá. Vágyakozó szívvel figyelte, hogy nem hangzik-e el a hit kifejezése is tanítványai részéről. Sajnos, csak a csüggedt szavaikat hallotta: „Pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt.” (Lk 24:21) Milyen üdítőek voltak azért az Üdvözítő számára a hitnek és a szeretetnek azok a megnyilvánulásai, amelyekben a haldokló tolvaj részesítette. Mialatt a zsidó vezetők megtagadták Őt, és még a tanítványai is kételkedtek istenségében, ez a szegény tolvaj az örökkévalóság küszöbén Úrnak szólítja Jézust. Sokan készek voltak arra, hogy Úrnak mondják Jézust, amikor csodákat tett, és miután feltámadt a sírból. Azonban senki sem ismerte el Őt Úrnak, amikor haldokolva ott

függött a kereszten, kivéve ezt a bűnbánó tolvajt, aki utolsó órájában menekült meg az örök haláltól. [...]

„Bizony mondom néked ma: velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23:43) Krisztus nem azt ígérte ezzel, hogy a tolvajnak már azon a napon vele kell lennie a paradicsomban. Ő maga sem ment azon a napon a paradicsomba. A sírkamrájában aludt, és a feltámadás reggelén azt mondotta: „Nem mentem még fel az én Atyámhoz.” (Jn 20:17) Az ígéretet azonban a keresztre feszítés napján, a nyilvánvaló vereség és sötétség napján adta. „Ma”, miközben haldoklik a kereszten, mint gonosztevő, Krisztus biztosít egy szegény bűnöst arról, hogy „velem leszel a paradicsomban” (Lk 23:43). – *Jézus élete*, 750–751. o.

Jézus ezt mondta Máriának: „Ne illess engem, mert nem mentem még fel az Atyámhoz.” Mikor Krisztus halálban hunyta le szemét a kereszten, lelke nem ment a mennybe, mint sokan hiszik, máskülönben nem lenne igaz, amit mond: „Nem mentem még fel az Atyához.” Krisztus lelke a sírban szunnyadt testével, nem szárnyalt fel a mennybe, hogy külön élete legyen, s letekintsen a gyászoló tanítványokra, akik bebalzsamozták testét, melyből lelke – szerintük – elröppent. Amiből Jézus élete állt, minden ott maradt testével a sírboltban, s mikor előjött, egész lényként jött elő. Nem kellett visszarendelnie lelkét a mennyből. Hatalmában állt letenni életét, és hatalmában újra felvenni azt. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1150. o.

Az irgalmas Üdvözítő melletted áll, és kész segíteni. Elküldi a dicsőség összes angyalát hozzád, amikor harcolsz a bűnnel, így Sátán nem győzhet le. Krisztus... magára vette az emberi természetet, hogy leereszkedhessen a megkísértett emberhez. Megváltónk pontosan tudja, hogyan kell segítenie a küzdelmeinkben. – *In Heavenly Places*, 263. o.

November 22., kedd

Mikor Pál apostol Krisztus kinyilatkoztatása által üldözöből keresztény nyé lett, kijelentette, hogy olyan volt, mint egy idétlen gyermek. Ettől kezdve Krisztus lett számára minden mindenben. „Nekem az élet Krisztus” – mondta. Ez a legtökéletesebb rövid megfogalmazása a Szentírásban annak, hogy mit jelent kereszténynek lenni. Ez az evangéliumi

örömmel teljes igazsága. Pál megértette, amit sokan nem fogtak fel. Milyen erőteljesen komoly és buzgó is volt az apostol. Szavai bizonyítják, hogy gondolatai Krisztusra összpontosultak, és egész élete Urával szövődött egybe. Életének Krisztus volt a szerzője, a támasza és a forrása. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 903. o.

„Végezetre eltétem nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2Tim 4:8)

Pál mindig a dicsőség koronáját tartotta szem előtt, de nem csupán a sajátját, hanem minden emberét, aki sóvárogva várja Krisztus eljövését. Azonban őt a Jézus Krisztus által megszerzett győzelem tette méltóvá a koronára. Jézus nem azt várja el, hogy törtessünk a jutalom elnyerésére, hanem a jövőbeli jutalomtól függetlenül töltsük be Isten akaratát. – *Lift Him Up*, 343. o.

A halálra vezető ösvény mentén fájdalmak és büntetések, bánat és csalódás követik egymást. Isten szolgálói figyelmeztetnek a helytelenségekre, és Isten nehézzé teszi a gondatlanok és az önfejűek számára, hogy romlásba döntsék életüket. Az örök életre vezető meredek ösvény mellett az öröm forrásai üdítik fel a megfáradtat. A lélek valódi öröme akkor kezdődik, amikor Krisztus, a dicsőség reménysége, kifermődik az emberben. Ha most azt az ösvényt választod, amelyen Isten vezet, és a kötelesség útjára lépsz, akkor a Sátán által felnagyított nehézségek el fognak tűnni előled.

Nincs biztonságos ösvény azon az egyen kívül, mely előre haladva egyre tisztábbá és biztosabbá válik. A lábak időnként megcsúszhatnak a legbiztonságosabb ösvényen is. Ahhoz, hogy félelem nélkül járj, kezded szilárdan Krisztusba kell kapaszkodnod. [...]

Tekints Pálra! Hallgasd meg napjainkig hangzó szavait: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétem nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2Tim 4:7–8) Ez Pál győzelmi csatakiáltása. Milyen lesz a tied? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 169. o.

November 23., szerda

Az Úr százhusz év próbaidőt adott nekik, s ez alatt Matuzsálem, Noé és Isten sok más szolgálja által hirdette nekik Igéjét. Ha hallgattak volna e hű tanúk bizonyosságtevéseire, ha bűnbánatot tartottak volna s visszatérnek hűségükhöz, Isten nem pusztította volna el őket. [...]

„Isten Fia azért jelent meg, hogy meghiúsítsa az ördög műveit.” Krisztus Noé napjaiban is kivette részét a küzdelemből. Az Ő hangja szólt a figyelmeztetés üzenetein át az ősvilág lakosaihoz, figyelmeztetve, intve, hívogatva. Krisztus százhusz év próbaidőt adott az embereknek, mely alatt megtérhettek volna. Azonban a Sátán ámitásait választották, ezért odavesztek az özönvíz hullámaiban. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1088. o.

A meg nem bánt és el nem hagyott bűnökre nem lesz bocsánat. Ezek bent maradnak a mennyei könyvekben, és tanúskodnak a bűnös ellen az ítélet napján. Mind a nappali fényben, mind az éj sötétjében elkövetett bűnök nyilvánvalóak és leplezetlenek a Bíró előtt. Isten angyalai tanúi voltak minden bűnnek, és feljegyezték őket a mennyei könyvekbe. A bűnt lehet titkolni, tagadni, leplezni apa, anya, feleség, gyermekek és barátok előtt; lehet, hogy egyáltalán nem gyanítja senki sem, de a mennyei lények előtt leplezetlen. A legsötétebb éj sötétje, minden álnok, titkos mesterkedés sem képes egyetlen gondolatot sem eltakarni az Örökévaló elől. Isten pontos feljegyzést őriz minden hamis számvetésről és minden tisztességtelen ügyről. Őt nem téveszti meg a kegyesség látászata. Tévedhetetlenül ítéli meg a jellemet. Az embert megtévesztik a romlott szívű emberek, de Isten átlát minden álruhán; Ő olvas az ember szívében. [...]

Miként a művész sima tábláján az arc, a jellem is hűen és tévedhetetlen pontossággal rajzolódik ki a mennyei könyvekben. Mégis milyen kevésbé érdekli az embert az a feljegyzés, amelyre mennyei lények tekintete esik. Ha a látható és láthatatlan világot elválasztó lepel fellebbenhetne, és az ember láthatná, amint egy angyal feljegyez minden szót és tettet, amely az ítéletkor ismét előkerül, naponta mennyi szó maradna kimondatlanul és mennyi cselekedet elvégezetlenül! – *A nagy küzdelem*, 486–487. o.

November 24., csütörtök

Mikor az ötödik pecsétet feltörték, János látomásban az Isten szaváért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért megöltek csoportját látta az oltár

alatt. Ezután következik a 18. fejezetben leírt eseménysor, amikor kihívják Babilonból a hűségeseket és igazakat (Jel 18:1–5). – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 968. o.

Isten mindig munkálkodott népéért a végszükség idején, amikor a pusztulás elhárításának reménye a leghalványabb volt. A gonoszok és az egyház ellenségeinek cselszövése Isten hatalmának és gondviselésének fensőbbisége alá van rendelve. Az Úr hatni tud az államférfiak szívére, el tudja terelni a hűtlen emberek haragját, az Istent, az Ő igazságát és népét gyűlölkö dühöngését – mint ahogy a folyók medre is megváltozik, ha úgy rendeli. A hívők imája megmozdítja a Mindenható karját. Aki a csillagok rendjét megszabja, aki parancsol a tenger hullámainak, ugyanaz a hatalmas Teremtő lép fel népe érdekében, ha hittel kérik erre. Megzabolazza a sötétség erőit, míg a figyelmeztetés eljut a világhoz, és míg azok, akik hallgatnak a figyelmeztetésre, felkészülnek a küzdelemre. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 452. o.

Az a tanítás, amely szerint nem kell Isten kívánalmainak engedelmessékedni, gyengíti az erkölcsi kötelezettség súlyát, és rányitja a gonoszság zsilipeit a világra... Sokszor a legaljasabb bűnözők, amikor vétségükért börtönbe kerülnek, olyan kiváltságokban, figyelmességben részesülnek, mintha irigylésre méltó, kitüntető teljesítményt értek volna el. A sajtó jellemüknek és bűncselekményüknek nagy reklámot csinál. Közhírré teszi vétkük felháborító részleteit, és ezzel másokat is elindít a csalás, lopás és gyilkolás útján. Sátán pedig ujjong ördögi mesterkedése sikerének. [...]

Számos bíróság is megvesztegethető. A hatalmasságokat a nyereség és az érzéki öröme utáni vágy sarkallja. Mértéktelenségükkel sokan annyira eltompították képességeiket, hogy Sátán csaknem korlátlanul uralkodik rajtuk. A jog tudósai megvesztegethetők, megtéveszthetők. Iszákosság, dorbézolás, indulatosság, irigység és mindenféle visszaélés előfordul azok között, akik részt vesznek a törvénykezésben. „Az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be.” (Ésa 59:14) – *A nagy küzdelem*, 585–586. o.

Mivelhogy a megtorlás késik, azért ugyanolyan bizonyos, mivel Isten hosszútűrésének is van határa. Elérhetik a hosszútűrés határát, s akkor Isten egész biztosan büntetni fog. Amikor az Úr kézbe veszi az elbiza-

kodott bűnös eseteit, nem áll meg, míg csak teljesen végére nem jár.
– *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1166. o.

November 25., péntek – További tanulmányozásra

A keresztény nevelés alapjai, „Tanítóink – a keresztény feddhetetlenség példaképei” című fejezet.